

— a Bíróság kötelezze a beavatkozót és az OHIM-ot a fellebbező részéről a fellebbezés során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék figyelmen kívül hagyta a fellebbezési tanács határozatában szereplő azon hibákat, amelyek a felszólalási osztály egyébként jogellenes határozatán alapultak. Különösen teljes mértékben figyelmen kívül hagyta, hogy (a) a Medion-ügyben hozott ítélet⁽¹⁾ egy olyan kivételes helyzetre vonatkozott, amikor nem érvényesült az az általános szabály, miszerint az átlagfogyasztó a védjegyet általában az összbnyomás alapján észleli, azonban (b) ebben az esetben nem állt fenn egyetlen olyan körülmény sem, amely e kivételes megközelítésmód igazolására elegendő lett volna. Az ebben az esetben szereplő korábbi védjegy egyetlen alkotóelemének sem volt „önálló megkülönböztető pozíciója”.

Ezen túlmenően a fellebbező azt állítja, hogy a Medion-féle elvnek a hasonlóság értékelésének korai szakaszában való téves alkalmazása miatt az összetéveszthetőség átfogó értékelésére nem fordítottak megfelelő figyelmet.

⁽¹⁾ HL C 106., 2004.4.30., 31. o.

2010. április 30-án benyújtott kereset — Európai Bizottság kontra Németországi Szövetségi Köztársaság

(C-206/10. sz. ügy)

(2010/C 179/37)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: Európai Bizottság (képviselő: V. Kreuzhitz meghatalmazott)

Alperes: Németországi Szövetségi Köztársaság

Kereseti kérelmek

— A Bíróság állapítsa meg, hogy a Németországi Szövetségi Köztársaság — mivel a vakok és a fogyatékossgal élők — a siketeket is ideértve — ellátásainak biztosítását (Blinden- und Gehörlose, Pflegegeld an Blinde und Gehörlose, Hilfe für Blinde und Gehörlose, Blinden- und Gehörlosengeld, stb. [vakoknak nyújtott pénzjradék, ill. vakoknak nyújtott tartományi pénzjradék, vakoknak nyújtott támogatás ill. vakoknak nyújtott tartományi támogatás, vakoknak és siketeknek nyújtott gondozási pénzjradék ill. támogatás, vakoknak és siketeknek nyújtott pénzjradék stb.]) tartó-

mányi jogszabályi előírások alapján az olyan személyek esetében, akik tekintetében a Németországi Szövetségi Köztársaság az illetékes tagállam, attól az előfeltételtől teszi függővé, hogy a kedvezményezettnek az érintett szövetségi tartományban lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel kell rendelkeznie — a nemzeti szabályozása alapján nem teljesítette a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásáról szóló, 1968. október 15-i 1612/68/EGK tanácsi rendelet⁽¹⁾ 7. cikkének (2) bekezdéséből, és a szociális biztonsági rendszereknek a Közösségen belül mozgó munkavállalókra és családtagjaikra történő alkalmazásáról szóló, 1971. június 14-i 1408/71/EGK tanácsi rendelet⁽²⁾ 4. cikke (1) bekezdésének a III. címének I. fejezetével (Betegség és anyaság) összefüggésben értelmezett a) pontjából eredő kötelezettségeit.

— A Németországi Szövetségi Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A jelen kereset tárgya az, hogy azon német tartományi jogszabályi előírások, amelyek a vakok és a fogyatékossgal élők ellátásait azon feltételtől teszik függővé, hogy a kedvezményezettnek az érintett szövetségi tartományban lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel kell rendelkeznie, ellentétesek az 1408/71/EGK és 1612/68/EGK rendelettel.

Az 1408/71/EGK rendelet célja, hogy a mozgás szabadságának keretében az EK-Szerződés 42. cikkében (jelenleg EUMSZ 48. cikk) foglalt célok szerint összehangolja a tagállami szociális biztonsági rendelkezéseket. A rendelet 4. cikkének (2b) bekezdése értelmében a rendelet nem alkalmazható egy tagállam jogszabályainak a II. melléklet III. szakaszában említett, különleges, nem járulékalapú ellátásokkal kapcsolatos rendelkezéseire, amelyek hatálya azon tagállam területének egy részére korlátozott. A kérdéses német ellátások a rendelet II. mellékletének III. szakaszában különleges ellátásként felsorolásra kerülnek.

A Bizottság ennek ellenére úgy véli, hogy az, hogy egy ellátás szerepel az 1408/71/EGK rendelet II. mellékletének listáján, nem elég ahhoz, hogy az „különleges, nem járulékalapú ellátásként” kikerüljön a rendelet alkalmazási köréből. A rendelet 4. cikkének (2b) bekezdése, amely kivételt előíró rendelkezés, megszorítóan értelmezendő: csak azokra az ellátásokra alkalmazandó, amelyek az e rendelkezésben felsorolt feltételek közül valamennyit teljesítik. Ezért a rendelkezés csak azokra az ellátásokra terjed ki, amelyek különleges ellátásnak minősülnek, nem járulékalapúak, a rendelet II. mellékletének III. szakaszában felsorolásra kerülnek, és amelyeket olyan jogszabályi előírások vezetnek be, amelyeknek a hatálya a tagállam területének egy részére korlátozott.

A kérdéses, német tartományi törvényekben foglalt ellátások azonban nem teljesítik ezen összes feltételt: a következőkben kifejtett okokból ugyanis nem „különleges, nem járulékalapú ellátásoknak”, hanem „egészségbiztosítási ellátásoknak” minősülnek.

Egyrészt a tartományok szóban forgó ellátásait a törvényben meghatározott tényállás alapján, az egyéni rászorultság vizsgálata nélkül nyújtják. Ezek az ellátások a fogyatékosokhoz kapcsolódó többletköltségeket hivatottak fedezni, és a céljuk a fogyatékosokkal élők egészségi állapotának és életfeltételeinek javítása. Következésképpen az ellátások lényegében az egészségbiztosítási ellátások kiegészítésére irányulnak. Az, hogy a szövetségi jogszabályi előírások alapján nyújtott gondozási segély a vakoknak és a fogyatékosokkal élőknek nyújtott tartományi ellátásokba beszámít, szintén azt bizonyítja, hogy mindkét ellátás ugyanazon kockázatot — nevezetesen a betegséghez kapcsolódó többletköltségek — fedezését célozza, és nem a kockázattal szembeni „járulékos, pótlólagos vagy kiegészítő védelemről” van szó.

Ezenfelül valamely meghatározott ellátásnak a tagállami alkotmány szerinti besorolása nem befolyásolja azt, hogy azt az 1408/71 rendelet értelmében szociális biztonsági ellátásnak kell-e tekinteni.

Ezenfelül a jelen keresetben kifogásolt tartományi törvények anyagi szempontból nem minősülnek kiegészítő, csak regionális kedvezményeknek. Ez az ellátás a betegséghez kapcsolódó többletköltségeket érintő kockázatok elleni biztosítás rendszerébe illeszkedik, amelyet Németország teljes területén nyújtanak, és a kölcsönös beszámítás miatt a szövetségi joghoz szorosan kapcsolódik.

Ebből következően a kérdéses tartományi ellátások egészségbiztosítási ellátásoknak minősülnek, és nem különleges ellátásoknak. Az ezen ellátásoknak az 1408/71/EGK rendelet II. mellékletének III. szakaszában való felsorolása ezért jogellenes, és az ellátások a rendelet hatálya alá tartoznak.

A német jogszabályi előírások által támasztott, lakóhelyre vonatkozó feltétel az 1612/68/EGK rendelettel is ellentétes, mivel megakadályozza, hogy a határmenti ingázók és családtagjaik ezekben az ellátásokban részesülhessenek.

A Bíróság egyértelműen megerősítette, hogy a tagállam valamely szociális kedvezmény nyújtását nem teheti függővé attól, hogy a kedvezményezett ezen államban rendelkezik-e lakóhellyel. A Bíróság ezen megállapítása az 1612/68 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében vett valamennyi szociális kedvezményre vonatkozik.

A „szociális kedvezmény” fogalma széles: nem csak azok a kedvezmények tartoznak ide, amelyek munkaszereződéshez kapcsolódnak, hanem minden olyan kedvezmény, amelyet a tagállam az állampolgárainak — és így a munkavállalóknak is — nyújt. A Bizottság álláspontja szerint az, hogy a kérdéses ellátások nyújtása nem igazodik foglalkoztatás gyakorlásához, sem pedig az érintettek vagy annak családjának a pénzeszközeihez, és ezért arra kizárólag az érintett tartományban fennálló lakóhely alapján kerül sor, nem igazolja azoknak a következményeknek a figyelmen kívül hagyását, amelyek ezáltal a Németországban

dolgozó, és más tagállamban lakóhellyel rendelkező munkavállalók tekintetében bekövetkeznek. Következésképpen nincs megfelelő indok arra, hogy ezek az ellátások ne minősüljenek az 1612/68 rendelet értelmében vett szociális kedvezményeknek.

A Németországban dolgozó határmenti ingázóknak és családtagjaiknak tehát jogosultaknak kell lenniük a tartományi jogszabályi előírások által a fogyatékosokkal élőknek és vakoknak nyújtott ellátásokra akkor is, ha e tagállamban nem rendelkeznek lakóhellyel. Az a feltétel tehát, amely szerint az érintett tartományban lakóhellyel vagy szokásos tartózkodási hellyel kell rendelkezniük, ellentétes az 1612/68 rendelettel.

(¹) HL L 257., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 15. o.

(²) HL L 149., 2. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 1. kötet, 35. o.

A Højesteret (Dánia) által 2010. április 30-án benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S kontra Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV

(C-207/10. sz. ügy)

(2010/C 179/38)

Az eljárás nyelve: dán

A kérdést előterjesztő bíróság

Højesteret (Dánia)

Az alapeljárás felei:

Felperesek: Parnova Danmark A/S, Paranova Pack A/S.

Alperesek: Merck Sharp & Dohme Corp., Merck Sharp & Dohme, Merck Sharp & Dohme BV.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések:

1. Úgy kell-e értelmezni a védjegyekre vonatkozó tagállami jogszabályok közelítéséről szóló, 1988. december 21-i 89/104/EGK tanácsi irányelv (¹) 7. cikkének (2) bekezdését és az ahhoz fűződő ítélkezési gyakorlatot, különösen a Bíróság 102/77. sz., Hoffmann-La Roche kontra Centrafarm ügyben hozott ítéletét (²), a 1/81. sz., Pfizer kontra Eurim-Pharm ügyben hozott ítéletét (³), valamint a C-427/93., C-429/93. és C-436/93. sz., Bristol-Myers Squibb és társai kontra Paranova egyesített ügyekben hozott ítéletét (⁴), hogy a védjegyjogosult hivatkozhat e rendelkezésekre